

{AF}

door: Stephan Zegwaard

Het is denk ik zo'n 4 jaar geleden dat ik met mijn maatje Martijn afsprak om weer eens een nachtje te gaan pakken. Wat gaan we doen? Ah joh... lekker makkelijk... ik voer wel even een dag of 3 en dan gaan we langs de oever van het kanaal plaatsnemen. Is dat een idee? Ja leuk man!

Aangezien we beiden redelijk veel vrije tijd steken in het werk, moeten we het hebben van een nachtje in het weekend. Zo gezegd zo gedaan en braaf verschijn ik woensdag-, donderdag- en vrijdagavond gewapend met een zak bollen aan de oever van de langgerekte waterweg. Zorgvuldig mik ik de bollen op hun plaats en nog nét kan ik wegduiken en voorkomen dat een voorbij fietsende man mij kan zien! Je weet maar nooit he..... straks is het een karpervisser!

Altijd spannend... het is inmiddels zaterdag vroeg in de avond wanneer we ons karpergerei in gereedheid maken. Alles gaat volgens planning en binnen no-time staat alles keurig opgesteld. De lijnen zijn nat... het water klotst tegen de oevers van het kanaal wat veroorzaakt wordt door een passerend plezierjachtje. Het is rond tien uur wanneer de eerste vis zich meldt. Vanaf dat moment is er ons eigenlijk weinig rust gegund en de aanbeten volgen elkaar in een redelijk rap tempo op. Geen grote karpers... maar gewoon leuk om elke keer een vis te vangen!

Wanneer het bijna klokke twaalf is, loopt er weer een hengel af. Dit voelt raar.... brasem of karper? Ik krijg de vis vrij gemakkelijk naar de kant gedirigeerd en al snel ligt er een schubje van een centimeter of 50 naar adem te happen op de mat. Shitt... hoofdlamp vergeten mee te pakken vanonder de plu! "Martijn.... kun jij ff m'n lampie geven?" Inmiddels onthaak ik op gevoel de vis en zorg ik ervoor dat de vis goed op de onthaakmat ligt. Als Martijn mijn hoofdlamp aandoet schrik ik me werkelijk te pletter!!!! Mijn onderarmen en handen kleuren geheel rood! Kort gezegd... alles zit onder het bloed! Whatskebeurt???? Wat is dit??? Snel controleer ik mijn handen en armen op sporen van wonden maar ik kan niets vinden. Ik voel verder ook niets... Martijn die onderhand de lichtbundel naar de vis heeft verplaatst zegt... "moet je kijken man... dit is echt té bizar!" Op mijn mat ligt (zonder te overdrijven) een halve karper! Ja... je leest het goed!! Een HALVE karper!

De vis ligt finaal door midden, heeft dus geen staart en we kunnen de ingewanden welke overigens nog wel in tact zijn geheel zien zitten. Géén idee hoe dit is gebeurd maar ons

vermoeden is dat dit door de schroef van een schip o.i.d. is gekomen. Kaarsrecht... en het lijkt wel alsof de vis bewust door midden is gesneden.. (nee... het zal toch niet?????!!!!!!).

Anyway... daar sta je dan aan de oever van het kanaal als lulletje rozenwater... We kijken elkaar aan en vragen ons af wat we hiermee moeten doen! Afmaken.... weer laten "zwemmen"... het is gewoon té gruwelijk voor woorden dit. Dilemma.... We zijn hier zo van geschrokken, dat normaal nadenken niet echt goed meer lukt (nu heb ikzelf hier sowieso al moeite mee ;-). We zijn té opgelaten en proberen de consequenties te overzien. De vis aast wél... anders had ik hem niet gevangen. Hij beweegt zich op een één of andere manier ook voort... what to do?

Uiteindelijk besluiten we de vis weer terug te zetten. Afmaken kon ik niet... en gezien bovenstaande feiten, maakt deze vis wellicht nog wel een kans. Zo niet... dan zal ie vast wel prooi worden van een rover.

Helaas waren we op dat moment zo opgelaten, dat we van deze vis niet eens een foto hebben genomen. Daar denk je op zo'n moment totaal niet aan! Het is jammer dat je nooit zult weten hoe het deze vis verder is vergaan. Ik hoop op het beste..... maar wat is in dit geval eigenlijk het beste?

{/AF}